

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

дітей старшого дошкільного віку; медичні, гігієнічні і психолого-педагогічні вимоги безпечного використання комп'ютерної техніки у роботі з дошкільниками;

- вміти: застосовувати комп'ютерні технології з метою організації освітньо-виховної роботи з дітьми у дошкільному навчальному закладі; організовувати та проводити заняття з комп'ютерної грамоти з дітьми старшого дошкільного віку; застосовувати навчально-пізнавальні програми та ігри у педагогічному процесі дошкільного навчального закладу; аналізувати розроблені комп'ютерні ігрові та навчально-розвивальні програми для дітей дошкільного віку; використовувати комп'ютерне програмне забезпечення (Microsoft Office: Microsoft Word, Microsoft PowerPoint, Microsoft Publisher; Paint, Paint Net; Windows Movie Maker, Windows Media Player, KMPlayer, Media Player Classic; Opera, Internet Explorer) у роботі з дітьми.

У рамках навчальної дисципліни студенти виконують індивідуальне науково-дослідне завдання: аналізують комп'ютерні навчально-пізнавальні ігри та програми для дошкільників, розробляють: заняття з комп'ютерної грамоти, комп'ютерну гру (програма Scratch), робочий зошит (програма Publisher), відео (програма Windows Movie Maker) для дітей старшого дошкільного віку.

Під час педагогічної практики в ДНЗ студенти вдосконалюють навички роботи з програмами Microsoft Office (PowerPoint, Microsoft Word, Microsoft Publisher), Paint, Opera (або Internet Explorer), Scratch, Windows Movie Maker. Використовують комп'ютерні технології в наступних напрямках: оформлення документації вихователя і дидактичних матеріалів для дітей; робота з дітьми (організація пізнавальної, ігрової, дослідницької, художньої діяльності дітей); робота з батьками (проведення консультацій та анкетування з використанням електронної пошти, підготовка інформаційної газети); обмін досвідом (підготовка електронної презентації (відео) для педагогічного семінару ДНЗ); самоосвіта (використання електронних бібліотек, сайтів, порталів тощо). Таким чином теоретичні знання щодо здійснення процесу комп'ютеризації освітнього середовища ДНЗ перевіряються й удосконалюються на практиці.

Література

1. Базовий компонент дошкільної освіти в Україні / науковий керівник: А. М. Богуш, дійсний член НАПН України, проф, д. пед. наук; авт. кол-в: Богуш А. М., Беленька Г. В. та ін. – К.: Видавництво, 2012. – 26 с.
2. Денісова О. О. Концепція інформатизації в Україні / О. О. Денісова. – Режим доступу: <http://readbookz.com/book/218/8455.html>
3. Програма розвитку дитини дошкільного віку «Я у світі» (нова редакція) у 2 ч. Ч. II. Від трьох до шести (семи) років / наук. кер. О. Л. Кононко. – К.: ТОВ «МЦФУР-Україна», 2014. – 452 с.

ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ З РОДИНОЮ В ІНКЛЮЗИВНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Матата С. Г.

Університет Ушинського, Україна

Започаткування інклюзивної освіти в сучасній Україні стає можливим завдяки проведенню освітніх реформ та активності батьків і громадських організацій, які доносять ідеї інклюзії до професійного співтовариства та активізують діяльність держави. За думкою більшості родин, дитина з психофізичними вадами в умовах інклюзії повинна бути забезпечена належним супроводом з боку держави впродовж усього періоду навчання, розвитку та соціалізації.

Але ж практика впровадження інклюзії є доволі складною. Це пов'язано з утрудненнями в реалізації інклюзивних процесів, до яких, на думку вітчизняних дослідників, належать:

- неузгодженість бачення проблеми інклюзії і шляхів її вирішення в різних освітніх структурах;
- недостатність дидактичної, психологічної та особистісної підготовки педагогічних працівників загальної освіти;
- недостатній рівень компетентності щодо цієї проблеми спеціалістів вищих педагогічних навчальних закладів;
- загальна освіта на цей час має мало реальних стимулів і не виявляє активний інтерес до проблем інклюзії;
- пріоритети і цінності загальноосвітньої школи, орієнтовані на результат, а не на особистість. Соціальне партнерство, як обов'язковий атрибут інклюзії, підмінений конкуренцією;
- пріоритет соціального захисту над освітою. У зв'язку з цим відходить на другий план державна підтримка реформування освіти під завдання інклюзії;
- неготовність самої родини включатися в освітній процес разом зі своїми дітьми;

– негативне ставлення батьків звичайних дітей, до сумісного виховання та навчання з дітьми з особливими потребами [2].

При дослідженні проблеми впровадження інклюзивної освіти в дошкільні заклади українські фахівці Г. Кравченко і Г. Сіліна відзначають умови більш ефективного здійснення цих змін. По-перше, це правильне діагностування розвитку дитини та врахування її потенційних можливостей; по-друге, психологічна підготовка дитини та її батьків до навчання спільно зі звичайними однолітками. Повинна бути також розроблена методика її інтеграції залежно від виду дизонтогенезу та створені спеціальні умови у закладі. Потрібна спеціальна підготовка звичайних дітей до взаємодії з дитиною з особливими потребами. Навчальний заклад повинен забезпечити супровід «особливого» дошкільника фахівцем. Серед перелічених умов значна увага приділяється організації співпраці дошкільного закладу з родиною, надання їй необхідного мінімуму спеціальних педагогічних знань, психотерапевтичної та консультативної допомоги, що, в свою чергу, потребує спеціальної підготовки та перепідготовки педагогічних кадрів [1].

Тобто, саме сім'я дає дитині перші уявлення про моральні та загальнолюдські цінності, норми поведінки та взаємовідносини між людьми. Від атмосфери в сім'ї залежить психічне та фізичне здоров'я дитини, її здатність до успішного розвитку та навчання. Це актуально у будь-яких сім'ях. Відомо, що мікросоціум, який оточує дитину дошкільного віку впливає на перебіг процесів її психіки. Також, активність родини у процесах розвитку й освіти дає можливість дитині підвищувати свій психофізичний та соціокультурний рівень, реабілітаційний та соціально-інтеграційний потенціал, надає готовність до інклюзивного навчання в загальноосвітніх закладах в майбутньому.

Таким чином, дошкільний період адаптації та соціалізації дитини з особливими потребами, можна розглядати як перебіг наступних етапів: перший етап – це адаптація дитини з особливостями в сім'ї, де своєчасне реагування на проблеми дитини призводить до її більш гармонійного розвитку та прийняття себе. Вже на цьому етапі при задоволенні особливих потреб може відбуватися подолання вторинних відхилень у розвитку дошкільника.

Другий етап – це адаптація в дошкільному закладі. При позитивному ставленні дитини до садка, професійній організації виховного та навчального процесу, проведенні корекційних занять та включенні дитини в коло однолітків, буде здійснюватися її подальша адаптація до навколишнього світу.

Паралельно йде загальна адаптація дитини з особливими потребами та її родини у суспільстві. Встановлення нових контактів з подібними сім'ями, пошук свого «соціального місця» дозволяє родині подолати ізолюваність, сприяє подальшій її адаптації. Оскільки усі родини зазвичай пов'язані з навколишнім – друзями, сусідами, колегами по роботі, з людьми однієї національності, віри, все, що відбувається всередині сім'ї, відбивається на її відносинах із зовнішнім світом, а майже все, що відбувається в суспільстві, відбивається і на тому, що діється всередині родини. Сім'я, де живе дитина з особливими потребами, не виняток, можливо вона більше, ніж звичайні родини залезить від того, наскільки толерантним є навколишнє середовище. Бо будь-яка дитина повинна отримати не тільки правильне виховання, любов та турботу з боку батьків, а й прийняття її такою, яка вона є з боку суспільства.

Також у дошкільному віці виникає можливість менш травматичне, ніж у шкільному, ввести дитину з особливими потребами до кола інших дітей. Звичайні діти демонструють нижчий рівень агресивності та більш високий рівень позитивного ставлення та сприйняття дітей з особливостями розвитку, ще не мають схильності до викреслювання їх з кола спілкування.

Таким чином, проблема відношення родини до інклюзивної освіти, взаємодії батьків та колективу навчальної установи, надання їм необхідної допомоги, а також допомога навчальному закладу в переконанні батьків звичайних дітей стосовно інклюзивного навчання є важливим дослідницьким завданням, що визначає доцільність подальшого розвитку цього наукового напрямку.

Література

1. Кравченко Г.Ю. Інклюзивна освіта в ДНЗ/ Г.Ю. Кравченко, Г.О. Сіліна. – Х. : Вид-во «Ранок», 2014. – 176 с.

2. Мартинчук О.В. Підготовка майбутніх педагогів до професійної діяльності в умовах інклюзивної освіти / О.В. Мартинчук // Вісник психології і педагогіки [Електронний ресурс]: Збірник наук. праць / Педагогічний інститут Київського університету імені Бориса Грінченка, Інститут психології і соціальної педагогіки Київського університету імені Бориса Грінченка. – Випуск 8. – К., 2012. – Режим доступу до збірника : <http://www.psyh.kiev.ua>.